

SHAKERUL CU BRAGĂ

**adina
dumitrescu**

ADINA DUMITRESCU

SHAKERUL CU BRAGĂ

Roman

PDF publicat în revista (on line) Cultura Ars Mundi, www.culturaarsmundi.ro, 26 05 15
© INTOL PRESS

Coperta: Adina DUMITRESCU

**EDITURA INTOL PRESS
RÂMNICU VÂLCEA, 2015
ISBN 973 96356-3-6**

ADINA DUMITRESCU

Shakerul cu bragă

1

După discuția de peste o oră din ziua precedentă și-o noapte albă, Marina încă nu-și pusese ordine-n gânduri, nu știa de ce nu fusese în stare să spună – nu – autoinvitației lui Doru. Ei îi trebuiră mulți ani până să ia o decizie, până să învețe să nu se mai supună, să facă și după capul și simțămintele ei, s-o rupă cu un prezent și un viitor ce nu era al lor, ci al lui, să se decidă să se întoarcă acolo unde simțea că-i va fi bine. Nu dori să primească spre ea amintiri despre stupefacție, nervi, reproșuri, dar mai ales nu dori să retrăiască zbuciumul sufletesc, durerea cu care tăiasă o iță ce devenise prea subțire și se putea rupe oricând. Planurile făcute de una singură, fără să ceară o încuviințare care oricum era formală, pregătirile pentru plecare, studierea ofertelor de pe net, comandarea transformărilor dorite prin intermediari mai mult sau mai puțin cinstiți, lipsa de profesionalism a multor așa ziși specialiști din imobiliare, prețurile instabile, toate reprezentau biciuiri pentru ea. După ruptură avusese nesiguranța în mișcare a unui accidentat ce se luptă pentru recuperare, dar cu toți nervii întinși de teama căderii. Acum se mira de reacția ei în fața autoinvitației lui, oare ținea încă la el, sau era vechea ei racilă ? Își răcori fața și-și spuse că da, mai ținea la el, erau atâția ani petrecuți împreună, era o dorință a lui pe care ea n-o putea refuza, dar, vocea lui nu trezea în ea ecouri amplificate de o dragoste ce și-a lăsat încă muguri la margine de tulpină aproape moartă, ci era răspunsul ei spre o dorință a unui prieten, care voit nu-i făcuse nici un rău, ci se depărtase de ea pe îndelete, pe nesimțite, luat de val.

Răsuflă ușurată. Primul impuls a fost să facă o listă de cumpărături și să plece la un supermarket în Constanța. Frigiderul trebuia să cuprindă alimente pentru trei zile, salate, mezeluri, brânzeturi, aluat de pizza, răcoritoare. A șters lista și-a făcut alta. Trebuia să pregătească ea câteva lucruri, pentru ca el să se simtă ca-n țară, pe vremuri. Nu, n-a învins obiceiul de-a sta în spate cu tava plină pentru ca el să poată alege, a învins spiritul ei de gazdă primitoare, caldă, iar truda ei, chiar și numai în alegerea meniului ar fi răspuns unei tradiții vechi de ospitalitate de la care nu abdicase. Privi pe-ndelete camera – debara - încăpătoare, frigiderul, îi mai lipseau multe : carne proaspătă pentru plăcintă, legume, fructe de sezon, pește cumpărat de la undițarii din apropiere de țarm - guvizi și stavrizi, băutură. Gândi cu regret că n-avea de unde să cumpere bragă, halva turcească, sugiuc cu nuci, ca pe vremuri. Sună pe Ana, fata care-o ajuta la curățenie și la cumpărături, se-mbracă lejer și sări în mașină. Trebuia s-o ia de pe bulevard, din fața Institutului Pedagogic. Deschise aerul condiționat și căută un CD cu melodii vechi, franțuzești, reimprimare. O înveseleau întotdeauna.

Trei ore i-au trebuit să-și termine cumpărăturile, apoi a privit blatul de lucru cu nostalgia trecutului, dar și cu spaima de a-și fi pierdut antrenamentul. Se apucă de gătit și gândurile i se adunară. Era atentă doar la ce pregătea, mulțumită că nu-și „ ieșise din mână ”.

Dinspre grădină veneau vagi zgomote făcute de Ana încercând să curețe dalele. Ieșirea din spate dădea spre mare și deseori dimineța găsea printre dărele de nisip, cochilii micuțe de midii sau de cardium. Ei îi plăcea să le adune, le ținea câteva zile, apoi le arunca.

- Veniți să vedeți cum lucesc toate treptele, iar dalele alunecă de mama focului, să aveți grijă, nu

cumva să vă găsească domnul în pat !

- Nu-ți fă probleme, oricum ar vedea doar patul și nu l-ar privi cu ochi buni. E prea simplu, prea frust pentru el, ar face imediat remarcă potrivit căreia, în zilele noastre un pat trebuie să fie imens, rotund dacă se poate, cu saltea ergonomică pe apă, iar geamurile dormitorului de sticlă minerală, heliomată.

Ana o privi o clipă mirată, niciodată nu-i vorbise de Doru, știa doar că el există, lucrează la ceva important și din cauza asta e departe de casă. Marina s-a ferit să-i dea detalii, ce rost avea să-i explice că fiecare om are dreptul să-și dorească și să-și aleagă lucrurile care-i plac. Se legase de Ana, era isteată, muncitoare, dar aceasta avea o aplecare spre lucrurile de orice calitate, dar etichetate de firme de prestigiu. Acestea, în ultimii ani, printr-o înțelegere tacită cu firmele de duzină, mai închideau ochii la copiile care fiind mult mai ieftine, se vindeau în cantități mult mai mari, iar sumele plătite anual pentru Protecția Mărcilor erau sume mult mai mici decât ce primeau pe căi ilicite.

Deseori și-a reprimat cu greu imboldul de a-i deschide ochii Anei referitor la sclipirile de-o clipă ale unei mode sau alta, asupra nonvalorii, a valorii, a bunului gust. Știa din experiența ei cu Mado că sfaturile prea dese aduceau a cicăleală, care nu numai că nu-și ating scopul, dar pot strica orice legătură dintre oameni. Își luă halatul și se îndreptă către mare. Prefera o baie și-un masaj făcut de valurile molcome, sparte la mal și-un duș rapid în grădină.

2

Pe prima treaptă a scării avionului, Doru aruncă o privire de ansamblu, circulară, până la orizont, era deja odihnit și se simțea un învingător. Coborând, se gândi la fața de obicei zâmbitoare a Marinei, la aerul ei de copil timid, stânjenit, care nu știe unde să-și bage mâinile. Își recuperează bagajele, trecu prin filtru și ieși din clădirea centrală. Nu i-a căzut bine când a văzut că n-a fost așteptat la sosire decât de șoferul firmei rent-a-car, prin care comandase o mașină pe net. Recunoscuse numerele ce i se transmiseseră, marca și culoarea. Comandase o mașină destul de puternică, dar modestă pentru a face drumul până la Constanța. Șoferul a pornit, dar i-a comunicat că trebuie să conducă el până la reprezentanță în cartierul Militari, unde cel ce închiriaza mașina trebuie să semneze de primire. I se păru un act birocratic mărunț, ce-l agasă un pic, dar își spuse că va face astfel un drum mai lung și va vedea pe viu cum se transformase Bucureștiul. Intră în posesia volanului, se strecură cu greu spre Cotroceni din cauza traficului intens, se luă după indicatoare, recunoscuse Splaiul unde făcuse facultatea, traversă bulevardul și intră-n Moșilor, văzu clădirea de la Bucur Obor ca o construcție stalinistă plină de banere. Alesese ruta ceva mai lungă, dar cunoscută prin Giurgeni – Vadul Oii. La plecarea din țară podul abia fusese dat în folosință și-și amintea cum braconieri speriați îi arătau de pe marginea drumului ștuci legate ca funia de ceapă, sau pungi cu scrumbii de Dunăre, spre vânzare.

De obicei rula cu viteză, atent fiind numai la drum. Acum atenția îi era disipată de clădiri noi, multe construite fără noimă, fără să se încadreze în vreun stil, într-un plan prestabilit ce-ar fi păstrat fie tradiția, fie un modernism în care elementele tradiționale să fie sincrone cu spiritul timpului.

Gândurile i-o aduseră în prim plan pe Marina. O cunoscuse într-o seară de dans la cantina din Grozăvești. El era în anul IV la biologie, ea căzuse la arhitectură și se înscrișese la școala tehnică. Ale era coleg cu Marina, el cânta, iar ea venise cu un grup de prieteni să-l asculte. Când li s-a făcut cunoștință, l-a impresionat aerul ei de fetiță cuminte, sfioasă, dar în același timp l-a uimit sclipirea din ochii ei, privirea aceea ce-l făcea să simtă că-i deschisă spre prietenie, sinceră și caldă. Urmară câteva întâlniri în care ea-i destăinuia cât iubește călătoriile, clădirile vechi, dar și pe cele noi. Noțiunea de locuință căpătă valențe pe care el nu le-ar fi bănuț. Ea o vedea pe aceasta ca pe un spațiu în care individul sau familia să fie discret protejați, să aibă nu numai toate comoditățile, dar și-o estetică proprie în care să-ți încarci bateriile, să-ți satisfaci nevoia de liniște pentru înălțare spirituală, pentru hobbyuri, distracție sau pură leneveală. Nu, n-o vedea ca pe o cetate, aceasta trebuia să fie deschisă spre lume și dinspre lume să vină toate informațiile. La astfel de planuri dorea să lucreze, ea-i aduse tot felul de

reviste, majoritatea din Domus, dar fiecare plan era puțin schimbat, astfel încât să se integreze ideilor ei. Doru descoperi astfel un domeniu pe lângă care trecuse absent, fără să-i dea importanță. De obicei vedea fațada clădirilor, aceasta îi plăcea, sau nu.

- Uite, căsuțele vechi, gorjenești, niște bijuterii, dar...privește pridvorul ! Spre el dau toate ușile camerelor, incomod, indiscreția a rămas săpată în sufletul gorjeanului, e ca o trăsătură de caracter, provine din ancestral, la fel și cuhnia sau bucătăria de jos, plasată pe-o latură a casei. E arhaică, patetic de arhaică ! Vatra largă, în care încape și țeștul lângă oalele ce fierb la foc mic, hornul imens, toate te fac să te strângi unul în altul. E tot ca o indiscreție, dar în același timp ca o acceptare a unei condiții umane umile și de multe ori ca o resemnare.

Doru își amintea discuția aproape cuvânt cu cuvânt.

- Le-ai desființat ? Le-ai da jos pe toate ? Le-ai interzice avizarea proiectelor ?

- Nicidecum, acestea ar rămâne mărturii ale unei trepte de dezvoltare, ale unei epoci destul de lungi, dar, importantă în formarea noastră ca popor. Imaginează-ți acum o casă imensă, un castel, o vilă sau ce vrei, cu peron de marmură sau travertin la intrare, totul amplasat într-un parc... Ce vezi de pe peron ? Ce vezi de la oricare măsură de pe iarba din fața pădurii sau parcului ? O suprafață, o bucată de teren limitată, fie că e pădure, fie că-i parc cu arbuști. Te limitează, te constrânge, te face să-ți admiri zilnic același teritoriu, îți amplifică sentimentul de posesie, treptat îți dă sentimentul supraaprecierii, al disprețului față de alții. N-ai văzut cum într-un hol de hotel mare, scump, femeile își mișcă fundul mai tare, fața le capătă un zâmbet fals, o crispare în zâmbet, iar bărbații se umflă-n abdomene și pectorali ? Acum gândește-te la o casă oltenească. Nu, nu la una tip fortăreață, nici la o culă boierească la care pridvorul e încercuit cu un brâu din piatră cioplită, având ca motiv sculptural floarea de dovleac, ci la una modestă. Are două intrări : cea din spate e simplă, dă spre grădină sau spre anexe, dar cea din față... Aici e o ușă masivă și-o intrare zăbreliată spre beci, ușa, de multe ori cu monogramă dă spre o scară interioară îngustă cu trepte mici din lemn. Urci și dai de-un pridvor cât o terasă. Ai de aici panoramă, deschidere, largime, privești și te limpezești, nu mai vorbesc de faptul că are loc o masă, scaune, e ca un umbrar la înălțime, poți să te răcorești cu un șerbet, o dulceață, apa rece e la fântâna din curte, poți discuta cu cineva sau să stai singur să te odihnești. Ușa terasei dă spre un hol lung la care dau toate camerele.

- Într-o astfel de casă stau eu. Nu este a noastră, acolo, printre livezi e o crescătorie de păsări, tata e medic veterinar, păstorește animalele din satele limitrofe orașului, ai dreptate, nu m-am gândit niciodată la veleitățile casei, dar mă surprinzi, de unde cunoști atâtea, prin ce filtru particular le treci pe toate ? Recunosc în sinea lui că ea e o ființă specială, pătrunde incredibil de adânc în firea lucrurilor, scoate la iveală esențialul.

Nimeni nu poate spune ce i-a unit, interesul pentru studierea culei, sau sentimentul lui că a găsit ceva de preț, ceva ce nu întâlnește până atunci.

Cum el era atras de cercetare, îi urmărea la fiecare întâlnire nu numai modul cum era îmbrăcată, dar și cum se raporta la nimicurile vieții de zi cu zi. El trebuia să se lămurească asupra capacităților ei de deschidere spre domeniul de care era atrasă. Nu cumva și-a fixat o țintă și alerga spre ea cu toate puterile și prin toate mijloacele ? Curios, nu arăta ca o fată ce poartă mereu guleraș alb, zilnic apretat și călcat, nu arăta ca o tocilară dintre acelea ce populează holurile facultăților ciripind veșnic despre cursuri, bilete de examen, uitându-se în jos la trecerea vreunui băiat și cu coada ochiului după el. Se purta mini, iar ea avea niște fustițe de-o palmă, mai scurte decât ale colegelor ei, iar picioarele veșnic bronzate, încălțate în sandale fără toc, dar moderne și în modele de avangardă, îi spuneau că nu stă prea mult în casă. Când afla că era dans în Regie, la Filologie sau la Drept, ea îl trăgea pe Doru imediat, iar acolo dansau până la închidere. Se distra, citea, învăța și colinda orașul cu un entuziasm nealterat, era alertă și veselă.

- Văd că mă pui mereu la microscop, dar dacă vrei detalii suplimentare, întreabă-mă ! Nu, n-am avut iubiți, am avut doar prieteni, iar despre acest subiect n-am ce detalii să-ți dau. Eu și aici am teoriile mele, dar cum socotesc iubirea ca un lucru extrem de serios, vorbim despre ea la timpul potrivit, hai mai bine să-ți arăt ceva interesant, ceva frumos. Coborârea pe Calea Victoriei, prin fața clădirii fostului CEC,

trecură podul peste Dâmbovița, intrară pe-o străduță dintre clădirea Operetei și lama de ciment a Unionului. Se opriră puțin în fața biseriței rămasă-n picioare între blocuri, apoi intrară pe niște străzi vechi, cu clădirile ne demolate. Strada Sapienței, Vigilenței... Case vechi, garduri din fier forjat, fațade cu geamuri înalte, două case cu cariatide, colonade și antablamente cu acante, îngerăși, acea împletire de inspirație orientală și occidentală, specifică Bucureștiului interbelic.

- Simți aerul epocii, știi să-l adulmeci ? Parcă te-aștepți să apară trăsura lui Caragiale din „ Căldură Mare ” Pe-aici pe undeva locuiesc mătușile lui Petru Popescu. I-ai citit cărțile?
- Am citit „ Prins ”. Mi-a plăcut, scrie bine, vede lucrurile tinerește, dar în profunzime.
- Să vezi descrierea sentimentelor soldatului în „ Mai dulce ca mierea e glonțul patriei ” ! Face-o introspecție ...

- Mâine după – amiază te duc eu undeva, să vedem dacă-ți place. De acord ?

- Mă și gândeam cât timp te vei mai lăsa condus ! Mergem unde vrei, doar trebuie să-ți cunosc și eu gusturile, de - abia aștept.

A doua zi a dus-o în Grădina Botanică. În partea din spate a ei era o seră în care creșteau plante tropicale, unele zvelte, tinere, altele cu tulpini contorsionate, dezfoliate, cu câte un ciuf de frunze și flori în vârf. Aerul era greu de respirat, cald și umed, pentru crearea micro-climatului necesar.

Era o lume pe care ea o mai văzuse, fusese de multe ori în excursii și la fel ca prima oară, când vedea animale din alte zone climatice, chinuite de căldură sau secetă, făcea aceleași comentarii.

- Ca un început merge, dar numai ca un început. Nu înțeleg cum în zilele noastre, nu s-a descoperit un alt sistem de cunoaștere demonstrativă mai modern, mai puțin mutilant. Gândește-te numai la câte cheltuieli se fac pentru prevenția împotriva sporilor de mucegaiuri și alte tipuri de ciuperci, ce prin spori pot produce boli acestor plante. Câte insecticide și antifungice se folosesc, ce toxic e aerul de aici, cât rău se produce vizitatorilor, dar mai ales, cât de mult rău li se face plantelor ! Se putea găsi un alt sistem de cunoaștere, pentru că acesta-i scopul, nu ? Poate un sistem panoramic prin diorame, poate altceva, nu mă pricep, dar zic și eu ca profanul, uite, mi-e groază numai de faptul că trebuie să deschidem ușa și să ieșim. Cercetarea științifică după mine este azi ca un ferăstrău. Unele domenii sunt ca dinții ascuțiți, altele au rămas în urmă de tot.

- Hai mai bine să ne plimbăm, să te mai descrețești !

Pe-o moviliță, lângă o baltă, Doru îi arătă o plantă mică de Roua - Cerurilor, o carnivoră.

- Uite o plantă cu sistem dublu de hrănire ! Vezi picătura ce lucește în mijlocul florii ? E o capcană, e dulce și vâscoasă, insectele vin, se așează, crezând că e nectar, petalele se-nchid și captiva începe să fie digerată.

Ieșiră din Cotroceni și luară troleul spre Herăstrău. Pe marginea lacului, Doru i-a arătat arbori mari de Chiparoși – de - Baltă ce aveau o parte din rădăcini în apă și-o parte intrau pe sub asfaltul aleilor. I-a explicat că-s dintre primii arbori de pe pământ și că au un tip aparte de adaptare.

Se traseră spre o terasă de pe marginea lacului și se așezară la o masă. Între ei s-a așternut tăcerea. Știau că oricât ar fi vorbit despre tot ce-i înconjoară, până la urmă tot se vor trăda prin ceva, un gest, o privire, ceva care să le spună că îi apropie mai mult decât niște simple idei personale, comunicate și însușite, că fiecare cuvânt spus de unul sau altul, este sorbit de celălalt cu cel mai mare interes. Ei vorbeau prin toți porii, fiecare gest și fiecare modificare de voce era sesizată, se dăruiau unul celuilalt cu o ardoare ne întâlnită până atunci de nici unul. N-a fost nevoie de mărturisiri, nu s-au făcut gesturi declarative, și-au băut cafelele în liniște, s-au ridicat și-au mărșălit pașii spre troleu, apoi au mers să mănânce la o cantină studentească de pe Doamnei, unde doar ea avea bonuri de seară. El era blatist, pentru ultima oară –blatist ... Conducea cu viteză și îngândurat ...

A apucat să vadă un parbriz uriaș în timp ce întindea mâna să scoată CD-ul. Ultimul sunet a fost pocnetul airbagului din față.

Ambele sonerii telefonice clipeau și sunau de multă vreme, dar Marina le-a auzit doar când a intrat în casă. În așteptarea lui Doru, ea a ieșit să se răcorească și să fumeze o țigară.

Da, a auzit bine, cineva căuta să-i explice că el era la Urgențe, avusese loc un accident în apropiere de Mihail Kogălniceanu. A sărit în mașină, s-a strecurat cu greu printre mașinile ce veneau din sens opus, s-a înscris pe banda ei, și nici ea nu știe cum a ajuns la spital.

Doru era încă la radiologie, ea se așeză pe hol în așteptarea cuiva care să-i dea detalii, văzu la deschiderea ușii radiografii așezate pe luminator, se trase câțiva pași înapoi, apoi rămase de vorbă cu medicul ce-o aștepta, în timp ce pe lângă ea trecură doi indivizi ce împingeau un pat pe roțile. Bărbatul din pat era Doru, ea-l urmărea în timp ce medicul îi explica toate concluziile examinărilor. Află că i se făcuse o tomografie din care rezulta că n-are leziuni interne, el avea coloana în zona cervicală fisurată, câteva coaste rupte, va trebui să stea imobilizat, este sedat și i s-au făcut calmante pentru că durerile la astfel de fracturi sunt foarte mari, în plus el fusese în stare de șoc. I-au făcut radiografii pentru că piciorul lui drept nu răspunde la stimuli, îi vor mai trebui investigații pe coloană, dar nu acum, mâine poate. Nu, nu este de părere să-l ducă în altă parte, dar mă rog, el n-are cum să se opună, însă acum în nici un caz. Între timp, Doru fusese dus într-un salon de reanimare, i se pusese perfuzia și tubul de evacuare digestivă .

Îmbrăcată-n halat, Marina-l privea. Nu se schimbase mult, poate era puțin mai grizonat la tâmpile, somnul lui era doar puțin mai agitat decât de obicei, era somnul pe care-l cunoștea, erau singurele clipe când el se lăsa citit, fără să știe și fără să-și poată pune platoșa prin care ea nu mai putea să pătrundă. Deseori Marina își propusese să dea firul înapoi, să găsească fisura, să meargă pe ea până când se va lămurii ce s-a întâmplat, iar o dată lămurită, să nu mai privească-napoi. Se așeză mai bine în scaun și închise ochii. Frânturi de dialog ieșeau din adâncuri și-i populau memoria, apoi ieșeau altele.

- Sfârșitul acesta de săptămână mergem la mine acasă ! Nu pentru că vreau să-mi cunoști părinții, vreau să vezi casa, e ca o culă veche oltenească. Casa era așa cum a spus Doru, o culă veche, spațioasă, despre care mai târziu, ei au aflat că a ars. Pe două biciclete Carpați au cutreierat orașul de provincie, splendoare de așezare între dealuri, cu case vechi, văruițe în alb sau crem, alături de verdele viu, crud, al grădinilor.

- Aici a fost mai de mult târgul, privește căsuțele ce dau înspre albia râului, uite, aici lângă benzinărie, o casă ce-a servit odată drept han, am auzit că va fi demolată curând, centrul este în construcție, dar pot să-ți arăt și să-ți imaginezi, urcăm spre Casa Armatei, pe aici se plimbă lumea seara. Aici, când eram mic, am mâncat cele mai bune prăjituri din viața mea. Cofetăreasa, Coana Mița, era diabetică, dar ținea să-și servească singură clienții fideli și să stea împreună la o prăjitură și la taifas. Părculețul e tot o bijuterie, uite clădirea Poștei, încolo bulevardul duce spre gară, iar spre stânga, restaurantul, peste drum Grădina de vară. Privește acum în față înspre dealul Capelei, nu-ți arăt încă în detaliu statuia, trebuie să te întorci aici, uită-te la cele două clădiri ! Simți trecutul ca pe o greutate ce-ți apasă umerii, sau ca pe o înălțare ?

De fapt, Doru o grăbea și-o conducea spre parcul Zăvoi, situat la margine de oraș, la malul unui lac artificial, din care odată, iarna, se scoteau calupurile de gheață pentru răcitoare, apoi s-a amenajat ca patinoar, iar vara, de la un debarcader se închiriau bărci. Pe aleile parcului ieșiseră copiii la joacă. Erau câțiva urcați într-un foișor, iar Doru se uită cu regret, ca și cum, acela era locul pe care trebuiau să-l ocupe ei doi. Au ales o bancă spre stadion, s-au așezat, iar el i-a vorbit despre dragoste, despre simțirile lor, cu siguranța celui care se știe iubit. La început ea a fost vag deranjată, i se părea că acea lipsă de îndoială îi relevă un EU exacerbat, puțin mai multă mândrie decât obișnuit, apoi, cu subiectivitatea celei care iubește, s-a simțit mândră că aleasa era chiar ea. Își spuse că așa erau și uzanțele, băiatul e acela care alege, dar undeva simțea că tabuurile, parte din ele, ar mai trebui pieptănate, c-ar desființa unele din ele. Apoi a pus totul pe seama unui sentiment atât de impetuos, încât acesta a hrănit-o sufletește mulți

ani, i-a dat certitudine și mai multă încredere în ea. S-au întors la casa din marginea orașului târziu, iar în ziua următoare, dimineața devreme au plecat la Olănești. Parcurgând drumul spre izvorul 24 ea n-a mai simțit oboseala acumulată în ziua precedentă, respira aerul puternic ionizat de râul ce-nsoțea aleea, auzea slabul foșnet al frunzelor de fag și răcoarea umedă din jur. A trăit atunci plenar fericirea. A socotit chiar că aceste două zile de sfârșit de săptămână, au fost zilele definitorii relației lor. Freamătul lor interior era acompaniat de freamătul arborilor, de susurul râului și de adierea unui vânticel ca o boare, ce venea dinspre Comanca. A privit în sus și atunci și-a spus că indiferent de cât de frumoase-s construcțiile create de om, indiferent ce plante sau ce forme de relief le-nconjoară, nimic nu egalează măreția naturii, creația ei. Stând jos, în defileu, coamele când molcome, când abrupte, își trimeteau spre ei jerbe verzi, formate din coroanele fagilor, ale molizilor, rădăcinile jumătate afară ale acestora, tufe de mur și de zmeur, de curpen, toate pe fundal de iederă cu tulpinile agățate de arbori, sau lăsate să curgă spre ei. Născută la malul mării, ea a fost doar de două ori în excursie : prima oară la cota 1400 ; a urcat pe jos la 1500, apoi pe platoul Bucegilor, până la cabana Caraiman. N-a dat atunci importanță legăturii munte-vegetație, era un copil, apoi înălțimea, deschiderea, grandoarea munților, i-au dat senzația că-n fața naturii ea e prea neînsemnată, prea mică, iar urcarea – pe brâne – spre Cruce, a fost aproape ca o expediție spre necunoscut, pentru care ea era nepregătită.

A doua excursie a fost tot cu școala, de data asta la –Lacul Roșu - .Măreția a încântat-o și-a speriat-o la fel. Cheile Bicazului, ca și drumul spre Gheorghieni i-au adus încântarea ; priveliștea ce i se releva de pe Suhard – teama, nesiguranța. Acum, aici, alături de Doru, în susurul apei, simțea împlinirea, fericirea aceea plenară ce-ți dă putere, înzecită putere și certitudinea că poți face ce vrei, realiza ce vrei.

Ei doi se completau, el vedea lucrurile până departe, avea în el ceva ce simțea mereu viitorul, știa de unde bate vântul, ea pătrundea în esența lucrurilor, o extrăgea și-o prezenta ca pe ceva facil, ce putea fi descoperit de oricine. Au stat îmbrățișați multă vreme.

S-a simțit privită... Cu câteva minute înainte el s-a trezit, n-a deschis ochii, n-a înțeles din primul moment de ce-i încorsetat în jurul pieptului, de ce gâtui e țepăn, nu cunoștea patul atât de îngust, apoi și-a amintit totul. Când a deschis ochii, a văzut-o pe Marina. Aceasta a vrut să se ridice, dar el și-a dus degetul la buze.

- Nu chema încă pe nimeni, în afară de jena ce-o simt în piept, n-am nici-o durere. A fost vina mea, dar sunt verde, nu vezi că-s în stare să mă ridic, de nu m-ar ține fașa asta elastică și tuburile astea pe vene ? Ești aici, în sfârșit ești lângă mine, acum, nici de-ai vrea n-ai putea să mă părăsești, doar te cunosc de atâția ani, întotdeauna ai avut darul de-a fi exact acolo unde trebuie !

Marina a apăsat pe sonerie. A venit asistenta și după ea, somnoros medicul de gardă. I-a cercetat pupilele, apoi, călcâiul drept.

- Răspunde și la atingere, probabil un spasm muscular i-a produs temporar strictura pe nerv, dar toate calmantele date l-au relaxat. Era și timpul, stați aici de șase ore, acum mi se termină și garda. Dacă doriți, după două zile poate fi transportat la alt spital, la București sau în străinătate, oricum, domnul ar trebui însoțit, fisurile și fractura au nevoie de minimum două luni până să se caluseze, vă las să stabiliți împreună.

4

Medicul le-a sugerat două drumuri, ori Doru era transportat la București până când i se rezolvau fracturile, ori era lăsat la Constanța, pe mâini la fel de bune. Problema era persoana care în mod normal trebuia să stea cu el majoritatea timpului. Se uită rugător și-n același timp întrebător la Marina. Știa că ea nu-l va părăsi la greu, cu toate că, în ultimii doi ani, se desprinsese de el, fără să întrețină cât de cât legătura. Cum ea era nu numai cea mai apropiată ființă lui, dar și cu o aplecare înnăscută spre altruism, spre ajutor dat altora, el se baza pe asta, totuși aștepta cu sufletul la gură verdictul.

- Dacă tu crezi că un spital cum e cel de aici, din Constanța e de nasul tău, atunci rămâi aici. Doru îi mângâie mâna. Știuse că se putea baza pe ea în orice împrejurare. Au discutat cu medicul pentru aranjarea rezervei în care va sta el, urmând ca apoi să-l aducă acasă. A plecat să facă un duș, să se schimbe și să discute cu Ana.

Rămas singur, Doru și-a amintit amănuntele accidentului, a recunoscut în sinea lui că numai la drum nu-i era gândul, cum s-a trezit la spital. Ce lucru ciudat, el nu intrase până atunci în nici-un carambol de felul acesta, dar își spuse că oricum este o experiență ce-i în favoarea planurilor urzite de el, dar nu se gândi nici-un moment la ceilalți, la cei ce erau în autocar. Adevărul era că-i lipsea Marina. N-ar spune că nu putea trăi fără ea, dar faptul c-o știa în spatele lui, faptul că oricât ar fi avut de lucru, la venirea lui ea întrerupea totul, faptul că-i pregătea mereu intrarea undeva, fie că era expediție, fie summit sau reuniune mondenă, lui îi dădea o siguranță pe care atunci când ea era, nu-i dădea importanță, dar acum, în ultimii ani, îi simțea lipsa. Și-a reamintit iar de București, de studenție. Prietenia lor era fără urcușuri și coborâșuri, fără timpi morți și asta nu i se datora lui. Avea Marina o asemenea capacitate de a-și purta de grijă, ei și lui, de a face în așa fel încât fiecare să fie mulțumit, încât, cu toate că erau foarte tineri, ei nu se certau. Legătura lor era lipsită de efuziunile împăcărilor, ai fi spus că ei sunt împreună de-o viață, dar asta nu-i deranja. Poate această stare a dus la dezvoltarea obișnuinței, a cotidianului, poate asta i-a dus spre separare. El nici acum nu înțelegea cum de s-a produs asta și mai ales, de ce ?

Spre seară sosi și ea la spital, ajută infirmierele să-l pregătească pentru somn, și se instalează cu picioarele ghemuite pe un fotoliu. Nu putea să adoarmă. Își aminti cum Doru a terminat Biologia, cum ea a terminat Școala tehnică de arhitectură, cu ce emoție i-a spus că nu vrea să meargă la repartiție, că va da din nou la facultate. Asta însemna șase ani de despărțiri periodice, sau șase ani de navetă pentru el. Când l-a anunțat, acesta s-a bucurat și i-a mărturisit că același lucru dorea să-i comunice, voia să-și continue studiile, să le aprofundeze, să participe la un concurs pentru o bursă în străinătate. Îl atrăgeau studiile din atmosferele din zonele mari acoperite de apă, ca și abisurile oceanice. Hotărârea să-și urmeze fiecare dorințele în ceea ce privește cariera, s-au bucurat și-au sărbătorit evenimentul printr-o seară în doi, mai senzuală, mai fierbinte și mai inedită. Marina se deschisese mai târziu ca femeie, ea era o romantică, o visătoare, iar partea practică din caracterul ei se referea numai la formarea profesională. Latent, în anii adolescenței, ea simțea muzica, dansul, strângerea de mână, privitul în ochi, oftatul de fericire, privirea în pământ, extazul. După primii ani de prietenie descoperirea intimitatei senzuală, căutată, provocată, pe lângă cea existentă. Era fericită atunci și dăruia fericire.

Noaptea lui Doru a fost liniștită, durerile le simțea numai dacă din greșeală își atinge pieptul sau dacă tușea sau respira mai adânc. În rest... era bine. Spre dimineață se trezi primul și-o privi din nou printre gene pe Marina, fără să facă vreo mișcare, fără să se știe că-i treaz.

...S-a maturizat un pic, nu, n-a îmbătrânit, dar fața ei e mai crispată, colțul buzelor mai lăsat, ca al omului dezamăgit, mâinile ei nu mai au moliciunea de altă dată, dar de ce ? De ce a ales despărțirea de un loc ultracivilizat, o situație materială dintre cele mai strălucite, pentru un locșor pe-o plajă la „Tataia”, fosta suburbie a Constanței, ca și a stațiunii Mamaia, o plajă neamenajată, nici măcar ca „Trei papuci” ?

Marina dădea semne de trezire, își apăsă ochii, se trase puțin de lobii urechilor și se uită spre Doru. Acesta o privea.

- De ce Marina, spune-mi totuși de ce ? Atunci n-am înțeles nimic. Nu-mi vorbi despre nimicurile pe care mi le-ai îndrugat ! Explică-te pe înțelesul meu ...

Tăcere... Pentru câteva momente, în jurul patului, plutea tăcerea...

- De prea mult bine, dac-aș fi stat tot așa, n-aș fi cunoscut răul, ceea ce nu-i sănătos pentru o singură viață.

Doru știa că nu acesta-i adevărul, că ea nu e dispusă să vorbească despre asta, că nu vrea să-și amintească trecutul.

- Azi după vizită, medicul va da verdictul. Oricum, părăsim cușeta din reanimare.

- Am discutat la telefon aseară. Rămâne ca tu să te hotărăști : la mine în casa de pe plajă, la București, sau în străinătate, dar nu pentru multă vreme. Ai avut noroc !
- La tine, dacă mă primești. Știu că aerul sărat, umed, ionii negativi, sunt benefice recuperărilor, iar briza e dumnezeiască. Să sperăm că plaja din spatele casei nu-i așa de murdară, cum am văzut pe net.
- Bine, dar să nu ți se pară prea auster totul, sau prea „lipicioasă prăjitura” , ca la porțile Orientului. În plus, nu vom fi singuri, vei mai avea o infirmieră, e tânără, drăguță, știe să se poarte și are un timbru plăcut.

5

A patra zi dimineața, pe plaja privată a Marinei, pe un șezlong ergonomic, ferit de soare, lângă dalele proaspăt spălate, cu fața spre mare, Doru își bea sucul de portocale. Marina, într-un maieu și pantaloni scurți, în șlapi, cu părul strâns, fuma și făcea planuri pentru masa de seară. Dejunul era deja pregătit de Ana de dimineață. Îi aduse lui Doru revista Forbes și recenziile despre mediu strânse de compania Siemens. Nu dorea să-și petreacă tot timpul cu Doru, îi era teamă de obișnuință. Bunicii ei fuseseră dintr-un sat de lângă Histria, se mutaseră acum douăzeci de ani în Constanța, pe Achile Mihail, o stradă într-o pantă lină, ce cobora de la piața „Al nostru” spre Delfinariu. Era o stradă cu căsuțe mici, dese, fără trotuar, pe care locuiau într-o înțelegere deplină români, turci și țigani. De obicei casele erau construite pe lung, stil vagon, camerele din față erau pentru închiriere pe vară, iar în spate pentru proprietari. O alee cimentată sau pietruită curgea împreună cu casa, pe margine erau două cișmele cu apă de la rețeaua orașului, o boltă de vie le dădea umbră celor două mașini ce încăpeau în curte, câte-un cais cu fructele cât pumnul adăpostea sub coroană o masă, două. În stânga aleii erau două bucătării și-o baie, în care chiriașii de vară își găteau singuri. Între ele o centrală mare, pe lemne sau cărbuni care asigură apa caldă la baie și bucătării, dar, pitoresc lucru, în grădina din spatele casei, pe o construcție metalică de câțiva metrii, stătea un butoi din tablă ce se umplea cu apă de ploaie, aceasta se încălzea la soare și în cădere liberă alimenta cele două dușuri montate în grădină, pentru a nu se face coadă la baie. Sub tufele de hortensii și tufănele din grădină, se odihneau pepeni verzi și galbeni la răcoare. O singură zi din săptămână era mai animată : joia, când familiile de turci făceau nunți și treceau cu alaiul pe stradă. Fetițe în rochițe roz sau albastru, cu sclipiciuri, cu cârmâz pe călcâie, fardate și pline de brățări de aur, își mișcau fundulețele în formare, dreapta-stânga, într-un tremolo ce anunțau feminități împlinite precoce. Spectacolul nu era supărător, era pitoresc, te făcea să zâmbești și să iei parte privind doar, la petrecerea lor. În rest, casele se animau mai mult seara, când chiriașii făceau grătare în grădini, sau când gazdele, cu care de obicei se împrieteneau, prăjeau guvizi și stavrizi direct pe jarul din centrale. Peștele era cumpărat de gazde dimineața, din punctul „la pescărie” ,o bucată de plajă ce era plasată lângă o secție a muzeului Antipa, secție de cercetare, păzită de grăniceri. Aici acostau bărcile pescarilor, ce dis-de-diminează ieșeau la pescuit. Vinul era un Murfatlar ieftin, ce-avea pe etichetă o corabie.

Familii vechi își duceau aici traiul liniștit și erau renumite pentru ospitalitate : familia Diaconu, Brehuescu, Mărunțelu, erau căutați anual de aceiași turiști. Părinții Marinei, profesori la școala din Năvodari, se mutaseră aici, când bătrânii nu mai erau pe acest tărâm. Moderniză casa cât de cât, iar când Marina a intrat la liceu în Constanța, n-au mai închiriat, să nu deranjeze fata, care făcea și meditații la desen tehnic și compoziție arhitecturală.

Acestea erau amintirile pe care ea nu le uita, nu-i erau umbrite de nicio incertitudine. Aici ea a crescut înconjurată de o căldură pe care a adus-o cu ea în propriu-i cămin și când viforul anilor și-ai modernizării au adus pojghiță de gheață, apoi banchize ce au acoperit întâi locul de planuri și de luat cafeaua, apoi patul și tindeau să acopere propriile amintiri, ea a preferat separarea, decât distrugerea trecutului. De-asta voia să stea cu Doru atât cât e nevoie, să nu se ajungă la scormonire, să nu se dea verdicte false, nici învinuiri. Cu toate că ei au călătorit mult, cu toate că și-au schimbat și domiciliul de câteva ori, ea n-avea acolo libertatea de-acum, când în sandale și-o fustă țigănească, putea colinda pe

unde voia. Nu, nu i se puneau nici acolo opreliști, dar simțea că-n clasa socială în care intrase, dacă ar fi procedat așa, ar fi fost socotită o excentrică, iar atunci când pornești o acțiune și n-ai susținători, o acțiune pe cont propriu, acea acțiune nu-ți mai aparține în totalitate, nu-ți produce acel zâmbet interior ce te ușurează, ci-ți dă sentimentul că muști dintr-un măr pe furiș. Ea nu era nici excentrică, nici foarte curajoasă, nici cu tupeu. S-a și mirat cum de-a putut la sfârșit tăia un fir atât de subțire cu ditamai iataganul.

Să nu-l întristeze pe Doru, care acum era în convalescență, îi promise că va merge în fiecare zi, va filma locurile pe care i le-a arătat în tinerețe și el le-a găsit fascinante, iar seara, vor privi împreună imaginile luate de cameră.

Lui Doru i se păru un gest formidabil, un sacrificiu pentru ea, și-o surpriză plăcută pentru el. Marinei i se părea că a nimerit găselnița care să-i apere sufletul de ea însăși, pentru că, în relația lor, nu el era problema. O cumsecădenie, o doză depășită de bun-simț, o făceau să se teamă de ea, pentru că nu putea spune –nu- , făcea mereu ce simțea că dorește celălalt, era dintre acele ființe, ce perdante o viață întreagă, nu învață niciodată din greșeli. Unii ar cataloga-o credulă, dar nu era, știa întotdeauna când era mințită, dar nu riposta, culmea, ei îi era jenă de rușinea celuilalt, în caz că era demascată. Acum, singură în casa de pe plajă, citea ce voia, se plimba pe unde dorea, socializa puțin, și din umbră, ajuta cât putea. Făcea asta nu numai că avea posibilitatea, a avut și ea o carieră de excepție, dar cel mai mult pentru a-și feri inima și gândurile, de-o rană deschisă ce-o purta pe toată și-n toată ființa ei. Mado, fiica lor, singurul lor copil, cu toate că urmase un colegiu de elită în Elveția, cu toate că a avut cei mai buni sfătuitori, părinți și psihologi, a ales gașca, șuieratul aerului în viteză pe lângă urechile acoperite de căști de motociclist, și-a făcut prieteni într-o ceată de finlandezi înalți, cu coamele blonde strânse-n bandane negre. Viteza, alcoolul și senzațiile tari ale amorului liber, au făcut-o să-și părăsească pentru totdeauna părinții, să rupă orice legătură, să considere desuetă orice sărbătoare, întâlnire de familie, sau gest de bună-cuviință. Ea trăia pe unde apuca, respingea orice regulă morală, trăia momentul fără să judece urmările, plutind într-un nor de adrenalină, ce-i era necesar ca un drog. Multă vreme, Marina a avut sentimentul vinovăției, a crezut că standardul lor de viață, cerințele lor, succesele lor, i-au dat un sentiment de inferioritate atât de puternic, încât aceasta a ales să se depărteze, dar nu, ei n-au fost austeri și nici n-au cerut de la ea decât ce putea da. Un morb de autodistrugere, de autoflagelare cuprindea câți mai mulți tineri din vest. Acum Marina vedea mugurii aceluiași morb în țările estice, era îngrozită când, la Vama-Veche, nu putea călca nisipul, din cauza sticlelor goale rămase pe plajă după un concert pentru tineri. Urmărise la televizor o sărbătoare medievală la Sighișoara, i-a plăcut grozav parada costumelor, a personajelor dintr-o altă epocă, dar a rămas oripilată de ce-au lăsat în urmă aceștia, de mirosul de urină ce s-a impregnat în pereții caselor alăturate costișei dinspre cetate, petele de pe peretele turnului, murdăria pe care n-au reușit să o curețe nici după o săptămână, când ea a fost acolo. Nu, nu era o resemnată, așa cum în orice moment aștepta trezirea fiicei lor, așa aștepta și-un suflu de renaștere din partea tinerilor rătăciți în timpuri. Căci ce altceva a făcut-o să se întoarcă la rădăcini când a simțit că „acolo ” nu mai avea suport, n-avea de unde să-și tragă energia necesară supraviețuirii ? Peste ea treceau lunile și anotimpurile, le petrecea cu rana deschisă a mamei abandonate, dar, știa că oricând și în orice situație, era acolo pentru fata lor.

6

Își luă aparatul de filmat și plecă în Constanța. Azi și-a propus să-i aducă lui Doru geamia cu muezinul chemând la rugăciune, dar până atunci, filmă străduța în pantă ce ducea spre Cazinou. Acesta era renovat, se așeză cu coatele pe balustradă în stânga clădirii, spre portul Tomis, respiră aerul sărat și picăturile fine ca niște aerosoli. Mirosul acesta, umezeala aceasta ca o mângâiere, sunetul acesta de val spart pe piatră și stabilopod îi erau cunoscute de când era mică, o liniștea, îi încărcă bateriile, câteodată aproape uzate. Privi puțin spre micul port, mângâie cu privirea catargele iolelor și ale yahturilor

ancorate, ce se tangau lin. Se-ntoarse la geamie, filmă, imprimă și urcă spre piața Ovidiu, unde printr-un miracol găsi niște covrigei dobrogeni sărați. Cumpără și se întoarse spre casă.

- Cred că nu te-am făcut să te plictisești, ți-am lăsat pe genunchi încet, să nu te trezesc, tipăriturile de la Mega Press făcute de Reuters și Shutterstock. Mi-a promis cineva că mâine îmi va aduce ediția Powered by Siemens. Vei vedea cât e adevăr și cât e minciună, dar este o companie serioasă, de-asta te și feresc de ziarele de duzină. Ai văzut destule prostii în Media, ca să-ți mai arăt și eu altele.

Doru încercă să-i prindă mâna, ea și-o retrase lin, prelingându-se pe lângă el, dar depărtându-se. Nu-și imagină el că nu-i un gest de cochetărie, o chemare mascată și zâmbi cu toată gura, sigur de succes. Își aminti atunci Marina, că această siguranță el n-a avut-o nici când s-au întâlnit, poate un praf de orgoliu, nici când se plimbau pe aleile parcurilor, nici când o descoperise ca femeie, nici în fața bijuteriilor de folclor oltenesc, sau în fața metohurilor și mănăstirilor în care intraseră, ca să i le arate ei. Da, această siguranță era căpătată și nu deodată, ci treptat, pe când el urca-n ierarhia profesională.

- Nu-i rău că ai ajuns în vârf, a fost splendid pentru amândoi, a fost încununarea muncii tale, ai urcat fără greșuri cum puțini au făcut, dar mâna, Doru, mâna trebuia să-ți fie întinsă spre mine, nu neapărat să mă ridici, asta am făcut-o eu, ți-am demonstrat, dar la succese trebuia să fim părtași amândoi, să mă vezi, să-ți oglindești fericirea în ochii mei, să mă simți, nu să te umfli-n plastron, nu să te depărtezi de echipă, nu să-ți arunci pioletul în orice banchiză, indiferent ce era acasă și indiferent de riscurile expedițiilor.

- Ai spus ceva, Marina ?

- Nu, nu, vorbeam cu un furnizor la telefon, iartă-mă, dacă te-am deranjat !

De fapt, ea vorbea singură și era înciudată că încă își aducea aminte, încă mai dezgropa ceea ce jurase să nu mai facă niciodată.

Zilele următoare au decurs la fel, dimineața trebăluia cu Ana, după-amiaza filma, iar seara priveau filmările și le comparau cu imaginile văzute în tinerețe. Rar, el îi povestea ce-a făcut de la plecarea ei, în ce expediție a mai fost, de data asta ca membru onorific, sau „padre”, cu toate că echipele de tineri erau bine pregătite, dar n-aveau puterea de sinteză a fenomenelor căpătată prin analize minuțioase și complete, se mergea mult în cercetare pe comparații, asociații de idei, provocări artificiale de fenomene asemănătoare celor naturale, răspunsuri, feedback-uri demonstrate în medii diverse și în unități diferite de timp. După o viață petrecută în Institute de Cercetare în domeniu, Doru încă lucra, de data asta la NOAA (National Oceanic and Atmospheric Administration) în Statele Unite. Nu muncea pentru a se menține în formă, sau pentru a rămâne în centrul problemelor, sau în centrul atenției, ci pentru că-n fața omenirii și-al dezastrelor ecologice prezente și viitoare, a apărut un alt pericol, un pericol și mai mare decât cel datorat emisiei de dioxid de carbon, pericolul creșterii continue al emisiei de metan. Acest gaz este de 25 de ori mai puternic decât CO₂ în producerea „efectului de seră”, iar concentrația lui crește continuu, astfel încât numai anul trecut, el a avut o valoare egală cu 27 de milioane de tone. Prima ipoteză a cercetătorilor a fost că acesta s-a produs din cauza descompunerii reziduurilor organice rămase timp de milenii congelate în jurul Arcticii, căci verile trecute au avut loc topiri record. S-au căutat și suplimentări de emanații, astfel, s-a organizat expediția Tangaroa, care a plecat din Noua Zeelandă și a studiat grosimea calotei Antarcticii, a compoziției permafrostului și-a aerului atmosferic, după care, prin cartografierea fundului Mării Ross, la 3,2 kilometri sub cea mai vastă suprafață de gheață din lume, s-a descoperit un lanț muntos, în locul unde se aștepta să se găsească platou abisal. Lanțul muntos e vulcanic, are emisie continuă, iar înălțimea lui se apropie de cel al Mont Blancului. Pentru că azi cercetările sunt puse în fața Comisiei de Strictă Siguranță, pentru a nu fi ascuns, sau deturnat adevărul, ca-n cazul unei administrații prezidențiale trecute, lui Doru i s-a putut aproba concediul cerut.

Cum el s-a refăcut repede după accident, trăgea de timp, se mai plângea de dureri intercostale, mai ales că n-a apucat încă să vorbească deschis cu Marina. Și nici nu-ndrăznea, căci de data asta ea i se releva ca o persoană străină, multe lucruri erau noi pentru el și aștepta s-o redescopere, să știe cum să

înceapă o discuție serioasă. În fiecare zi când ea pleca de acasă, pe lângă că-i studia îmbrăcămintea, el lua la rând colțișor după colțișor și-l cerceta.

Vila era micuță, cochetă, dar obișnuită, la intrarea din față, doar pavele ce formau o alee ce se despărțea în două : una ducea spre garaj și una spre intrarea principală. Printre alei era gazon, câteva tufe de arbuști și răzlețe tufe de trandafiri, predominant de cei cu flori albe și galbene. Obișnuiți... Ieșirea din spate a casei dădea spre plajă și mare, aici erau dale curățate în fiecare dimineață, un duș, un chioșc acoperit cu tulpini agățătoare de iederă, pe sub care se vedea lemnul din mesteacăn. Câteva ghivece cu mușcate curgătoare, înflorite bogat, țineau loc de umbrar, în interior mobilier simplu de rathan și câteva perne. În câteva locuri, pe plajă, măsuțe și șezlonguri în soare. Pe toată bucățica de plajă, pe stative scurte, lămpi cu acumulare solară. Decor într-adevăr intim, dar modest și obișnuit

Holul casei, camera de zi și locul de luat masa formau un tot, cu grinzi de rezistență despărțitoare, dar obiectele de decor și lumina irizată prin perdele de voal colorat, creau o senzație de unicitate ce-i era specifică Marinei, senzație pe care el n-a mai simțit-o nicăieri. Se mai găseau trei dormitoare, destul de moderne, dar care nu-l impresionaseră pe Doru. Biroul ei însă, mic, intim și plin de cărți, ziare, tratate, grafică, scoici și pot-pouriuri de petale uscate, de aranjamente elaborate, lucrute, căutate, din flori, tije întortocheate de plante, pietre spălate, îți spuneau că acolo-i locul ei, locul ei intim în care probabil nu primea pe nimeni. Se apropie și citi câteva titluri : puține de arhitectură, puține schițe de case de vacanță, dar multe, foarte multe de studii ecologice, oceanografie, datele expedițiilor importante. El rămase cu ochii pironiți pe ele, răsuflă ușurat, pentru că-și dădu seama, că-i urmărea totuși, cât de cât, activitatea. A avut momente în această perioadă când s-a temut că ea nu e singură, că și-a găsit pe cineva, un prieten, un iubit, bărbații, mai ales când nu sunt într-o formă fizică perfectă se îndoiesc de ei, ce-i drept, fără să recunoască, dar acum s-a liniștit. Pe Marina încă îl preocupa persoana lui, era sigur. Nici-un moment nu s-a gândit că statul împreună atâția ani i-au făcut să-și împrumute și preocupări, tipuri de lectură, muzică, idei. În bucătărie, din nou se îndoii de el. Se găsea aici, într-adevăr toată aparatura modernă, dar și-o mulțime de lucruri pe care ea înainte nu le folosea. Ceapa agățată era prinsă pe funie, la fel usturoiul, n-avea condimentele frumos ambalate de „dincolo”, ci borcane de sticlă, etichetate, cu plante aromatice indigene, oțeturi balsamice după rețete proprii, în care pluteau plantele, tincturi și arome necunoscute lui. Și-aduse aminte de arome...Știa că la plecare, cumpăraseră pentru Marina un flacon cu Tresor, parfumul ei preferat și-o sticlucă cu ulei esențial, aromat, de lămâie. De câte ori ea-și dădea cu parfum, lângă locul dat, se ungea cu ulei de lămâie. Efectul era refrișant, amărui, piperat, unic. Oare unde-s sticlucile ? Unde au rămas ? Uitase cu desăvârșire de ele ...

7

- Te-am găsit ! Nu știam unde ești, am crezut chiar că te-ai aventurat spre oraș, am uitat că n-ai cu ce merge ! Dar, pe lângă casă, acum poți să ieși, însă cu prevedere...

- Nu, doamna mea, mă uitam să văd din ce să-ți prepar un antreu, dar așa, ceva neobișnuit, ceva care să te lase cu gura căscată, să te surprind !

- Ce să mă surprindă antreul, că m-a surprins intrarea ... Credeam că ți-ai pierdut sprinteneala, că ți-ai tocit rezistența la durerea fizică, mă temeam c-ai împrumutat obiceiuri orientale, că-ți prelungești siesta până târziu. Marina era puțin nervoasă, când a plecat de acasă, a vrut să filmeze întâi micuțul restaurant Cherhana de pe malul Siutghiolului, dar circulația era așa de intensă, peste tot se traversa în costum de baie, ca și când, nordul Constanței și Mamaia erau un tot, în care fiecare face ce vrea. O agasau și puzderia de vile ce parcă ieșeau din pământ, mereu altele noi, mereu alte culori, alte stiluri, dar unele erau de-o opulență și-un prost gust, încât ea, care de obicei era de o calmitate de nezdruncinat, acum își ieșise din pepeni. Erau vile private, iar locatarii, în cete, vorbeau tare, strigau, deseori gesticulau spre ea, sau spre fetele ce-i însoțeau, fără ca acestea să se simtă ofensate. Își zise că-i perioada concediilor, că face fiecare ce vrea, dar ajungând spre capul Midia să filmeze, o pojghiță de păcură

cenușiu-albăstruie i se lipi de sandale. Morocâneala nu-i dădu pace toată ziua și n-o părăsi nici când intră pe ușă.

- Nu, astă seară prepar eu ceva, să vedem ce găesc pe aici. El puse la fiert apa pentru spaghetti, apoi se răzgândi, găsi o cutie de lasagna și se puse pe treabă.

- Când am fost invitați la prima recepție, începu Marina, când am văzut atâta lume cu paharul în mână, întâi m-am speriat, dar când m-am apropiat de bufet, am rămas cu gura căscată : atâtea preparate, atâtea culori, atâtea fructe și legume amestecate, atâtea forme, care mai de care mai ciudate, poate exotice, dar de fapt adunate din toată lumea, încât parcă mă aflam în fața unui tablou futurist, pictat de cineva care nu s-a scumpit la culoare ! Dar și mai tare m-a surprins gustul lor. Sărat, dulce, amăru, acru, condimentat inedit, toate într-un vârtej culinar, ce mai degrabă m-a incitat, decât să-mi producă poftă de mâncare. Am gustat câte puțin și-am așteptat, dar toate felurile, absolut toate erau la fel, adică nimic nu era, ce părea a fi. Fețele din jur erau doar zâmbet, conversația anostă și de complezență, toată lumea părea să se cunoască, dar nimeni îndeajuns, încât să stea de vorbă mai mult. Marina a început să povestească lucruri pe care până atunci le-a ținut pentru ea, dar acum, n-o puteau opri nici măcar promisiunile făcute față de ea însăși.

- Înmulțindu-se astfel de acțiuni, fie că erau ale tale, fie că erau ale mele, mă speriau deopotrivă, iar momentul intrării era din ce în ce mai stresant. Nu-mi găseam locul, zâmbeam fals, eram crispată mereu, din ce în ce mai crispată, dar și mai tristă, că tu te simțea ca pește-n apă ! Treptat am văzut că acestea îți plac, am văzut cum îți creștea inima de fericire la fiecare nominalizare, la fiecare premiu luat. Ani de zile am mers pentru că trebuia, pentru că acesta-i protocolul, dar îți mărturisesc, eram din ce în ce mai tristă și îngrijorată. Toate succesele mele aș fi dorit doar să fie puse în practică și atât. Din cauza asta alegeam pentru concedii doar locuri cu puțini turiști, sau centre încărcate de cultură în care era atâta lume, încât păream niște anonimi. La tine observam că lucrurile se petrec altfel, ție îți plăcea notorietatea, ieșea din ce în ce mai mult în față, zâmbetul de reuniune a început să-l înlocuiască și pe cel de acasă, trăiai febra succesului la alte cote.

- Bine, dar aud asta pentru prima oară la tine, nici nu mi-am imaginat că puteai să te simți prost ! Nu cred că există pe lume cineva care să nu se bucure de câte ori urcă o treaptă, nu cred că acesta ar putea să fie motiv de despărțire.

- Nu, categoric nu acesta, dar înstrăinarea, căutarea prilejurilor de acest tip, faptul că noi nu mai discutăm, faptul că nu te-ai implicat deloc în relația cu Mado, că-ți căutai convivi c-o treaptă mai jos decât tine, să poți epata, să poți străluci, faptul că preferai să stai mai degrabă lângă orice găsculiță decorativă, dar seacă, prostuță, acesta e un motiv, nu ? Sunt convinsă că mi-ai fost și fidel, dac-ar fi s-o luăm „ad literam” , dar în realitate mi-erai ? Cum poți fi fidel cuiva pe care l-ai pierdut pe drum, cum ?

- Marina, Marina, sunt atât de deconcertat de ce-mi spui, încât am uitat c-am băgat lasagna la cuptor Uite, s-a făcut scrum, și eu care voiam să te surprind cu o cină, pe cinstă... Se pare că drumul acesta spre țară mi-e presărat numai cu piedici, încep să mă întristez de-a binelea.

Marina îl privi o secundă. Nu era atât de întristat pe cât arăta. Se ridică, luă din frigider câteva roșii, le tăie, rase telemea de capră, puse un pic de piper și ulei de măsline, scoase pâine, niște pane de pui rece și-o sticlă de vin alb, pahare și-un coșuleț cu piersici mari, bine coapte. Toate le-a făcut dintr-o rutină căpătată după mult antrenament, aproape mașinal, fără să se gândească la ce face, cu o dungă vizibilă între sprâncene și buzele strânse.

- Adu-ți aminte în ce ritm am muncit, cât îmi lua din timp conceperea planului unei case, prezentarea, participarea la târguri turistice, pregătirea caietelor de oferte, asta pe lângă timpul alocat lui Mado, problemelor ei, problemelor tale ... Am stat vreo dată rece sau indiferentă la urcușurile sau coborâșurile voastre ? M-am plâns vreun moment ? Gândește-te numai la cât de fericită am fost când m-a ales Frank Gehry în echipa lui ! Am crezut atunci că era doar un arhitect de geniu, un geniu îmbrăcat în straietele unei bune-cuviințe pe care de obicei emigranții „școliți” o au, am lucrat cu el de mi-au sărit capacele...Construcțiile lui erau geniale, amintește-ți numai de restaurarea bungalowului din Santa Monica ! Atunci tu nici n-ai putut fi cu mine, erai nu într-o cercetare, ci la o agapă a celor de la EPA. M-

a durut, sigur că m-a durut, dar am tăcut mâlc, așa-mi înghit eu lacrimile, așa le-am înghițit, pentru că acum, dragă Doru, eu m-am schimbat, sunt senină și calmă, dar cât timp am trăit forțându-mă să mă adaptez? Era ca la începuturi când intram într-o toaletă străină : niciodată nu știam cum să trag apa, ba buton dreapta, ba buton stânga, ba la închiderea ușii, ba sub, ba deasupra. Noi n-am avut vreo dată o casă a noastră, mereu ne mutam și tu mereu căutai comoditățile cele mai moderne. De obosită ce eram stăteam deseori în fața ușii de la intrare, să-mi aduc aminte, deschid cu cheie, cu cartelă, sau se deschide singură la senzori individualizați biologic. Acum îmi par nimicuri, jucării, dar atunci aveau iz de coșmar. Cât despre lucrutul cu Gehry, acesta a fost cum a fost, până a terminat sediul IAC din New York, că apoi...ritmul de lucru cerut de el era infernal, el coleric, eu o biată româncă, spun biată pentru că diploma și talentul nu-s suficiente decât într-un mediu de lucru de elită, dar nu de supra-elită sau geniu. Anul 2002 a fost ca și când aș fi stat toată vremea sub un tun de-artificii, iar în 2003, deja aveam toate penele arse. M-au obosit atât acei ani, încât nici nu mi-am imaginat vreo dată că-mi voi reveni. De câte ori nu m-am plâns, de câte ori nu ceream îndurare, tu mereu treceai peste mine ca om și mă împingeai mereu înainte ! Am fost liniștită doar când am venit în țară, la moartea mamei, ascultă în ce momente, la moartea mamei, ceea ce înseamnă, că-n rest era calvar. Încă de-atunci m-am gândit să mă întorc, dar am tot așteptat să te lămurești tu, să o aduc pe drumul cel bun pe Mado, să mă găsească acolo, nu plină de depresii, îmbătrânită, într-o căsuță pe Achile Mihail din Constanța. Noroc c-am avut o sănătate de fier, mi-am revenit, noroc c-am strâns atâția bani pe premiile luate cu sânge, din munca mea ! Pot acum să trăiesc liniștită, iar pe lângă mine, ajut două familii ai căror copii sunt geniali, dar sunt săraci. N-am să-i îndemn niciodată să plece ca să-și găsească acolo cuibul, am să-i ajut să ajungă acolo să-nvețe, dar despre asta, n-are vreun rost să vorbim, vor face, cum vor găsi de cuviință. Nu trăiesc din amintiri, am viața mea, dar aceasta-i așezată pe alți piloni, am așezat-o ca să mă protejez, dar am nimerit bine. Să nu crezi că nu m-a influențat și sfârșitul lui Gehry ! Mai ales când am realizat că și el era un carierist feroce, la fel de feroce ca și formidabilul lui talent. De-asta eu nu sunt supărată pe tine, sunt supărată pe mine, că n-am înțeles mai devreme, că unii dintre noi, mai ales bărbații, pun mai presus cariera decât propriile familii, dar e bine așa, altfel n-ascultam acum în surdină Dans arab de Ceaikowski.

Marina băuse ceva mai mult ca de obicei, era vlăguită, stoarsă.

- Sir, ia fârașul și condu-o pe doamna, dar nu-n dormitor, ci-n birou, pe canapea, că se simte ca o meduză !

Dimineața se regăsiră-n bucătărie. Doru asculta fluieratul apei din ceainic, Marina pune cafeaua în filtru, fără să-l poată privi. Un aer de stânjeneală plutea în încăpere, încât la sosirea Anei, aceasta nu știa ce să creadă. De obicei o găsea doar pe Marina, aceasta era bine-dispusă, făceau lista de cumpărături împreună, mai glumeau, dar niciodată n-o văzuse atât de crispată, atât de supărată încât să nu-i dea nici-o atenție. O clipă se gândi că primiseră vești proaste de la Mado și i se făcu teamă. A ieșit pe mica terasă din spre plajă și-a așteptat. După o jumătate de oră, încă nu venise nimeni la ea. Cu ceașca de cafea în mână, după un timp apăru Marina, care-i spuse că era liberă toată ziua. Se despărțiră, dar ea era puțin speriată, își spuse în sine ea că nu-l prea avea la suflet pe Doru, nu că acesta i-ar fi făcut ceva, nu c-ar fi fost nepoliticos cu ea, dar i se părea o persoană rece, prea distantă, cu toate eforturile lui de apropiere. Aveau unele persoane simple, acea capacitate de a recunoaște instinctual, ce-i cald și ce-i rece, fără a se baza pe cuvinte. Ea ținea mult la Marina, iar acum o simțea în pericol.

În bucătărie era tot liniște. Cu gesturi parcă solemne, cei doi se serveau unul pe altul, dar tăcerea aceasta, închistarea aceasta, pune între ei stavile din ce în ce mai mari. Nu se uitau spre celălalt, nu puneau întrebări, când din greșeală se atingeau, își făceau loc unul altuia, ca doi străini extrem de politicoși. Ei îi era ciudă pe ea că se lăsase trasă-n capcana mărturisirilor pe care n-avea de gând să le facă niciodată, lui începuseră să-i încolțească gândurile insuccesului, al nereușitei demersurilor de împăcare. Pentru prima oară se gândi că poate ea avea dreptate, poate se simțise singură, mai ales după ieșirea lui Mado din căminul lor. Dar de ce să plece, de ce să nu găsească o compensație care, la urma urmei era normală ? Din locul în care ajunseseră nu se pleacă, mai ales că ei erau acolo în urma unei munci titanice, cu sacrificii dintre cele mai mari, dar, nu se pleacă. Începu să facă din nou comparații, și-aduse în față

drumurile din țară, din ce în ce mai proaste, murdăria de pretutindeni, prostul gust și proastele maniere, legislația greoaie, sărăcia, răsturnarea valorilor, măcăneala politicianistă cu cocarda lui Cațavencu în frunte, dezorientarea generală, lipsa speranței de îndreptare a lucrurilor. El nu simțea în țară aerul patriarhal de la plecare, nu avea nostalgia trecutului, pentru că, pe acesta, nu-l mai găsea. A tot tras de timp în speranța că va putea s-o convingă pe Marina să se întoarcă, în speranța că se va ajunge la împăcare și de ce nu – cu siguranța - că ea-și va da seama că făcuse o mare greșală. La un moment dat, chiar voia să plece. Își zise că-i mai bine să aștepte, ca la orice experiment, că timpul va lucra în favoarea lui.

Marinei îi era și mai greu. Ne fiind o fire conflictuală, prefera suferința în locul reproșului și a revoltei fățișe. În casă însă, acum simțea o stare conflictuală, care putea pune sub semnul întrebării toată legătura lor, încă de la începuturi. Oare, să se fi înșelat ea, oare să-l fi privit tot timpul prin prisma subiectivă a femeii care iubește ? Toată dimineața a stat îngândurată, până când, dintr-o dată a avut revelația, a văzut adevărul. Nici unu din ei nu mai era ce a fost odată, nu erau nici măcar ca atunci când s-au despărțit, timpul în trecerea lui, locurile schimbate, evenimentele, toate la un loc sfârtecaseră câte o bucătică din ei, așa încât, păreau două persoane diferite, străine chiar. Fenomenul nu era singular, peste tot se întâmpla la fel, numai că din obișnuință, oamenii nu vedeau, sau se îngăduiau. Ori la ei nu era cazul, ea-și găsisese liniștea râvnită de atâta vreme, el era împlinit, prea împlinit în carieră, iar aceasta nu-i lăsa loc pentru a privi în lături, se privea cât putea, numai pe el. Schiță zâmbetu-i obișnuit.

- Te-ai luminat, înseamnă cumva că îmi dai dreptate ? Îngropăm securea războiului și înnodăm firul ?

- Înnodăm ce vrei, dar ai puțină răbdare, văd pe plaja vecinilor o persoană dragă mie, mă duc să-l salut și vin imediat. Doru a privit și-a zărit un bărbat, poate un tânăr, pe un scăunel, în fața unui șevalet. Privea spre mare și el nu-i putea vedea fața. Marina a fugit și s-a așezat în spatele lui. Niciun salut, nicio întoarcere a capului. Bărbatul picta în continuare, Marina stătea cu genunchii strânși, prinși cu mâinile și făcea rotocoale cu piciorul pe nisip. Privea la pictură, mereu același mal, mereu aceleași valuri, dar, de câte ori venea ea, culoarea se schimba din cenușiu în turcoaz, el pune din ce în ce mai mult albastru, mai mult verde, astfel încât culoarea să devină mai strălucitoare și mai veselă. Deodată, văzu cum, din câteva mișcări de penel, acesta picta un delfin, un delfin cu capul în sus, străpungând valurile și ridicându-se în văzduh. Sute de stropi argintii îi curgeau ca niște jerbe de lumină și cădeau în valuri. Ea scoase un țipăt scurt, ca al pescărușului la ivirea zorilor, se ridică și-i puse încet, o mână pe-un umăr. Apoi se întoarse, și-o luă agale spre casă. Doru nu avea cum să vadă, nici cum să audă țipătul, dar din instinct, știu că acolo se săvârșise o vrajă.

- Ce-a fost asta ? N-am înțeles nimic, sunt chiar intrigat...

- Poate e o indiscreție ce fac, dar sunt atât de fericită, că trebuie să-ți spun ! Vecinul nostru este un tânăr cu simptome de autist, părinții lui au cumpărat casa pentru el. Aici, toată vara el pictează, dar mereu același lucru, o plajă pustie și câteva valuri întunecate care se sparg la mal. Astăzi, el a pictat pentru prima oară un delfin. Eu vin mereu, stau și mă uit, dar el simte căldura, mereu face valurile mai colorate, când simte că-s în spatele lui. S-a legat între noi o asemenea prietenie, se degajă atâta căldură din simpla noastră apropiere, încât, eu n-am cum să-l las, eu nu mă pot întoarce cu tine, eu găsesc aici sâmburele vieții pe care acolo nu-l mai găseam. Nu acesta, vizibil, e motivul, el n-are un nume, n-are o identitate, dar, dacă ți-ai fi păstrat sensibilitatea mi-ai da dreptate, ți-ai spune că-s lucruri în viață ce se pierd cel mai ușor, dar de fapt, acestea-s esențiale, acestea ne ridică și n-avem dreptul să le risipim !

- Bine, dar asta găsești peste tot, sunt o mulțime de ciudați, care au nevoie de ajutor, te limitezi numai la atât, acesta-i sâmburele vieții pentru tine ?

- Dacă am fi rămas la fel, ai fi știut, ai fi simțit că acest sâmbure există în mine, mă simt legată de locurile acestea, în străinătate n-am stat decât atât cât a fost nevoie, mi-am încheiat mandatul, ce m-ar mai fi așteptat fără tine, fără Mado, pe voi v-am pierdut, cu toate că nu se știe niciodată ce ți se rezervă... Aici am rădăcinile, aici am părinții, bunicii, amintirea prietenilor de joacă. Merg la cimitir sau la vreo bisericuță, îi regăsesc, mă regăsesc, stau ore în șir în fața mării, mă liniștesc, intru în comuniune perfectă cu mine, cu natura și cu Dumnezeu, sunt întregă și sănătoasă. Să stau dincolo ore în șir cu

gândul la ce am realizat ? Pun CD-ul în calculator și privesc. Să mă leg de-o ustensilă din inox pe care o socotesc cea mai performantă ? Repede se uzează moral și-o înlocuiesc. Mi-au luat ochii imagini de pe Travel ? Mă duc și le văd, care-i problema ? Te miri că am căpătat alte obiceiuri culinare ? Sunt aceleași, tu te-ai schimbat, iar eu am mai mult timp să mă ocup de bucătărie...Habar nu ai ce mă bucură vederea unei piețe de legume și fructe, dar o piață adevărată, nu un stand colorat în care nimic n-are gustul pe care-l aștept. Vreau să ascult muzică? Îi găsesc imediat și pe Ravel, și pe Mozart, și pe Telemann, mă pot uita și la Spărgătorul de nuci al lui Ceaikovski, în plus, îi simt și muzicalitatea care știi cât mi-e de aproape de suflet !

- Da, dar nu vezi zgura ce s-a așternut peste tot, nu te deprimă, nu te scârbește ?

- Categorie, am și angoase, am și clipe de deznădejde, doar sunt om și eu, dar astea nu mă fac să fug, să abdic, dar nici să mă lupt donquijotește cu morile de vânt...Peste tot e la fel, dar între mizeria mea și mizeria altora, o prefer pe asta de-aici, măcar îi cunosc mirosul, îl mai anihilez artificial cu parfum de pepene galben și-apoi îl mâncăm, asta ca să mă mențin în spiritul entuziast al românului. Dar tu ce vei face ?

- Eu sunt încă util, cercetarea e lucru serios, asta mi-este menirea și țin de ea !

- Dar mai târziu, cum îți va fi bătrânețea, te-ai gândit că ai rupt toate rădăcinile ? Sau te-ai adaptat într-un mod diferit, ca unele plante și locul îți poate deveni familiar oriunde și-n toate timpurile ? Discuția le-a fost întreruptă de sunetul telefonului. Marina s-a dus să răspundă și Doru a văzut cum ea s-a înroșit la față, a început să se precipite, vorbele îi ieșeau mai repede și mai găfâit, el s-a apropiat tocmai când ea a închis.

- Mado, era Mado, vine în seara asta acasă, oare ce s-o fii întâmplat ? Vorbea repede, parcă era speriată, poate din cauza emoțiilor...

- Mergem s-o așteptăm amândoi la gară, să ne vadă, să se simtă mai în siguranță !

- Nu, mă duc doar eu, e mai bine așa, nici nu văd de ce am minți-o, doar vine la mine, dacă simțea nevoia, venea la tine, chiar de erai mai departe, se ajungea mai ușor, iar ea nici nu se așteaptă să te găsească aici. Nu i-a spus nimeni ce s-a întâmplat, nici nu aveam de unde s-o iau, nu-i știi adresa.

8

La ora stabilită, Marina aștepta pe peron. Se plimba dintr-o parte în alta, nerăbdătoare. Oare ce-o fi cu Mado ? Ce s-o fi întâmplat ? Era fericită că vine, dar era și îngrijorată. Trenul a intrat în gară, o mulțime de călători au coborât, ea căuta disperată cu privirea și dintr-o dată văzu o copilă, palidă, îmbătrânită, prost îmbrăcată, c-un sac în mână, care-o privea. Alergă, o luă în brațe, se abținu să nu plângă, o strânse din nou și-o conduse, ținând-o strâns, spre mașină. Nici-un cuvânt, doar ușoare oftaturi sau suspine, mângâieri ușoare cu mâna pe umărul ținut. Înainte de-a ajunge acasă, îi spuse că va găsi acolo pe Doru.

- O, de-aș putea să nu-l văd acum, sunt obosită mamă, dar sunt plină. Trebuie să mă descarc, trebuie să stăm de vorbă. Marina l-a sunat pe Doru și i-a spus să stea retras o bucată de vreme.

Ultima oară când a văzut-o pe Mado, aceasta era alta. Părul scurt, era vopsit în diferite culori, stil punk, țepos și umed, jachetă scurtă și pantaloni de piele, bocanci desfăcuți la ultimele găuri, cu șireturile ne legate, dar era explozivă, agitată, cu o sclipire ciudată a ochilor. Acum, parcă era alt om, slabă, chinuită, umilă și cu privirea stinsă, ca a unei păsări rănite. Inima Marinei sângera, alături de-a fiicei ei. Ajunsă acasă, aceasta intră în baie, lăsa apa caldă să-i curgă pe spate, se așeză apoi în cadă și stătu așa multă vreme. În birou, Marina așeză filtrul de cafea, cești, desfăcu canapeaua pe care așeză așternuturi, o pernă umplută de ea cu flori calmante de levănțică și așteptă. Mado ieși din baie, se așeză pe un fotoliu și ceru apă.

- M-am oprit mamă, m-am oprit la cel mai în vârstă dintre ei, la cel mai trăsnet dintre toți, la cel mai neînfricat, la cel ce părea că simte cel mai profund sufletul omenesc. Locuiam într-o casuță de lemn

dintr-o pădure de brad, aproape de Rovaniemi. Aici se strângea toată gașca, apoi colindam Finlanda și ne opream unde doream, că avea prieteni peste tot, și-n toată lumea. Îl cunoșteau toți, era ca un leader al lor, el făcea traseele, el stabilea opririle, el dădea tonul în toate. M-a atras la început curajul lui, felul cum povestea, ca și când eram acolo. Apoi m-am îndrăgostit. Din ce mi-a mărturisit, și el de mine. Mi-a spus chiar că-s prima și ultima dragoste a lui. Din priviri învățasem să-i citesc toate dorințele, i le îndeplineam fără crâcnire. Mi-am zis la început că, fără să recunosc, simțeam lipsa tatălui, el îl înlocuia, dar n-a fost așa. Și-a dat într-o zi cu securea-n picior, pe când spârgea un lemn. N-a vrut să meargă la medic, n-a vrut să se știe, i se părea că-i nedemn pentru el să se vaiete, îi era ciudă că se accidentase stupid, nu din cauza vitezei, nici din prea mult alcool. A început să facă febră mare, îl tratam cu tizane preparate de el, zi și noapte l-am vegheat. După câteva săptămâni a început să se simtă ceva mai bine. Eram epuizată, și într-o seară am adormit aproape din picioare. Mă mai ajuta o fată ce locuia aproape de noi. Când am deschis ochii, am avut o priveliște de coșmar : ea stătea cu un genunchi pe pat, celălalt picior era pe podea, fusta-i era ridicată, iar el avea mâinile ocupate, dar nu mâinile m-au izbit, ci ochii lui, privirea lui, expresia lor. Nu-mi era necunoscută, a avut-o de sute de ori ațintită spre mine, o cunoșteam dintr-o mie ! Am deschis ușa și am fugit. Așa cum eram. Fără bani, fără o haină mai groasă pe mine, fără nimic. Nu știu unde m-am oprit, nu știu cât am fugit, nu știu cine m-a ajutat, știu c-am ținut-o așa până la Helsinki, știu c-am ținut-o așa până acasă. Dar tu spune-mi acum, de ce ? Nu era primul, dar înțelege, pe el îl iubeam, credeam că mă iubește și el, eram ca un tot care plutea deasupra celorlalți, atunci, de ce ?

- Pentru c-așa-i viața ! Știi că ți-e greu, dar încearcă, încearcă măcar să nu mai privești înapoi. Lasă cafeaua, mă duc acum să-ți aduc un ceai, să-ți fac niște pâine prăjită, încearcă să dormi, ești acasă !

9

Marina a ieșit din birou îngândurată. Biata copilă, își spuse, n-m trecut niciodată prin așa ceva, dar trebuie să fie cumplit. Și cum și-a pus suferința amprenta pe sufletul și fața ei...Parcă e alt om, e îmbătrânită cu o mie de ani, seamănă cu pescărușul care și-a frânt aripile. Nu pot să-i dau nici sfaturi, nici s-o dojenesc, singură-și va reveni, singură-și va găsi drumul !

- Ce s-a întâmplat ? De ce mă țineți așa, de ce nu-mi spune nimeni nimic, nu-s vrednic de încrederea voastră, n-am capacitatea să pricep ? Am măsurat camera asta de sute de ori, au trecut patru ore de când tot aștept. E însărcinată cumva ?

- E sfâșiată, e la pământ, cel mai bine ar fi dacă te-ai comporta normal. Ai ajuta-o fără efort !

- Să mergeți mâine, să-i cumperi ceva ca lumea de îmbrăcat, ne face de râs, iar în rest are exact ce și-a dorit, nimeni nu poate să spună că n-a fost avertizată. E doar majoră, a avut toată vremea ce și-a dorit, a făcut ce a vrut, în plus, a avut tot timpul în față exemplul nostru, a avut modele, și nu de cele de lepădat, a avut cele mai reușite modele ! S-a lovit de prag, să se lovească, să vadă !

Marina s-a aplecat brusc. A fost ca și cum a primit un pumn în stomac, cu toate că el n-a dorit s-o lovească pe ea. Mutarea calului, ca la șah, mutarea parșivă a calului, nu în linie dreaptă, nu cu ricoșeu, nu cu recul, în unghi drept. Numai un bărbat putea să lovească așa, dar nu orice bărbat, numai un anumit tip, cu o anumită structură, afurisită structură, mai ales că e căpătată...S-a simțit aruncată în spatele lui cu o mie de metri, s-a îndreptat și-a ieșit în grădină la o țigară. Era tristă, era îngândurată, îngrijorată, supărată pe ea că nu putea să-i riposteze lui Doru, supărată pe el că-și pierduse o parte din inimă, supărată pe Mado că n-a avut intuiția care s-o apere de eșecuri dintre cele mai mutilante, supărată pe lume. Ceru atunci îndurare cerului, se rugă, ceru îndurare mării, ceru brizei ce era mai răcoroasă, ca la-nceput de toamnă. Singură pe șezlong se uita, pierdută, spre plajă și zări atunci, un copil, un bărbat aproape, care-i făcu prietenește cu mâna. Crezu la-nceput că nu vede bine, se uită mai atent și distinse statura „omului cu penelul”, statura aceuia, care reușise să iasă din el, să irumpă deodată printr-o

mișcare a pensulei, să facă delfinul în salt, un salt splendid, și să pătrundă în lume. Ridică mâna în semn de salut, o mișcă în semn de prietenie. Un gest sincer, un gest obișnuit, dar care-i aduse atâta încredere în ziua de mâine, în Mado și-n puterea ei de regenerare, încât parcă simțea nevoia să mulțumească tuturor lucrurilor ce-o înconjoară pentru speranță, pentru renașterea speranței că echilibrul lumii nu e încă stricat, că mereu, în orice situație, ceva poate să se schimbe în bine.

Intră în casă, pregăti ceva de mâncare lui Doru și fără să spună o vorbă, plecă la culcare.

Câteva zile, Mado aproape a zăcut. Tăcută venea la masă, se plimba prin casă, se uita prin bibliotecă fără să poată citi ceva. Nu ieșea la plajă, nu ieșea în oraș, nu vorbea. Ore întregi, pe covor în biroul Marinei, stătea cu genunchii la gură, strânși, cu mâinile încleștate și gândea. Cei din casă pășeau mai ușor, se strecurau ca umbrele pe lângă ea și-i respectau suferința. Numai Doru era deseori morocănos, el considera că-și pierde dintr-un timp prețios, cu toate că era în concediu. Dar el simțea, că dacă va reuși să se poarte în – spiritul casei – în acele momente, demersul lui către Marina, va avea succes.

Într-o dimineață, din ușa biroului, Mado îi anunță c-ar vrea să meargă-n oraș, să-și cumpere câteva lucruri. Le spuse chiar că ea se va revanșa, că le va da banii înapoi, imediat ce va putea să muncească. Amândoi au rămas surprinși, plăcut surprinși, iar Marina se oferi să meargă cu ea. Le mai spuse că orice întâlnire după atâția amar de ani, trebuie serbată-ntr-un fel, și că dacă nu-i deranjează, atunci la sfârșitul săptămânii, ar putea sărbători în trei. Stupoare, bucurie, speranță. După atâta tăcere, după atâta teamă, acum fiecăruia îi mijeste speranța. După atâția pași de pisică făcuți pe covor, acum e fervoare, e agitație, e treabă, sunt atâtea de aranjat ...

10

Mado caută pe net parteneriate, voluntariate, materiale despre UNICEF, date, statistici, adrese, imagini. Are agitația celui care caută cu fervoare ceva, dar nu orice. Ceva care să-i placă, ceva la care să se priceapă, ceva în care să fie pregătită, să nu dea greș. E neobosită și încrezătoare. Rar, din ce în ce mai rar, ascultă în surdina plânsetul Mașei în fața spărgătorului de nuci, jucăria stricată, cadoul ei de Crăciun, dar și cavalcada salvatoare.

Marina aleargă prin toată Constanța după „materii prime” pentru masă, dar și cadourile cele mai potrivite pentru cei doi.

Doru completează cu Ana, să-i găsească un parfum Tresor, neapărat casa Lancome și-o sticlucă cu ulei esențial de lămâie, dar nu ceva chimic, nu ceva artificial, ci neapărat natural. În același timp tot întinde niște planuri proiectate pe calc, pe care le ține ascunse.

Și iată sosește și sâmbăta așteptată, masa e pregătită, în bucătărie se coc ultimele foi de plăcintă dobrogeană, iar Marina intră la duș. Nimeni nu vorbește cu nimeni, deasupra mesei încă goale plutește un aer de incertitudine, dar și de speranță. Fiecare însă, cu speranța lui... După o oră, aceasta se umple, e o masă românească simplă la prima vedere, dar are în ea atâta dragoste, atâta dăruire, încât, în loc să se înceapă cu un discurs, o urare un „bun regăsit”, mesenii mănâncă. Pe săturate. Fiecare vede ne normalitatea situației, dar ei mănâncă. Marina se ridică apoi și pune pe CD Player un videoclip simplu, nu muzică simfonică, nu opere moderne, ci Nisip purtat de vânt, cântat de Animal x . Doru își scutură scamele imaginare de pe rever, scoate din buzunar cele două sticlucă, ambalate frumos și i le dăruiește Marinei, cerându-și scuze că le-a pierdut pe cele aduse cu el la venire. Apoi se ridică, aduce un plan făcut sul și-l desface.

- Ți-am adus, v-am adus un plan făcut de mine, ajutat de un arhitect, categoric, un plan cu o casă în Santa Monica, nu departe de cel făcut de tine Marina, împreună cu Frank Gehry, sau mă rog, invers, dar, terenul e aproape de bungalow. Am vorbit cu constructorii, am căutat materialele cele mai bune, am găsit

înțelegere chiar și la Murano, intrarea va fi placată cu cahle de sticlă Venini, va trebui să veniți amândouă acolo, să vă stabiliți, adică...să ne stabilim împreună, eu n-am să mai muncesc, am îmbătrânit, așadar...cam asta-i !

- Nu, nu vă bazați pe mine decât în concedii, sau de sărbători, eu am planurile mele, nici nu l-am ales pe cel mai bun, dar îl voi alege. Voi pleca în curând. Nici nu știu cum să vă mulțumesc pentru cât ați făcut pentru mine, nici n-am cum să vă șterg din memorie toate suferințele pe care vi le-am pricinuit, dar o să vedeți că, într-un viitor apropiat, ne vom liniști cu toții. Acum, cu toate că mi-am bătut capul mult pentru asta, n-am știut ce-aș putea să vă dăruiesc. Darurile nu vin ca o compensație, ele-s făcute în momentul în care trebuie să-i arăți celuilalt că ești mai aproape de el ca oricând. Acest moment a sosit, doar eu, în simplitatea mea, nu l-am găsit pe cel nimerit. Nu vă gândiți că m-ați primit în dar astăzi, sau prin venirea mea, am fost lângă voi întotdeauna.

Marina era cea mai pierdută, cea mai emoționată, cea mai speriată, dar și cea mai hotărâtă. Se ridică dând impresia că e sigură pe ea, luă de pe o măsuță de serviciu un shaker, puse în el câteva cuburi de gheață, turnă apoi bragă, o cremă de bragă ce i-a făcut-o cu mari rugăminți un turc din Constanța, începu să scuture la el, inoxul făcea scânteii la fiecare mișcare, îl desfăcu și-l puse în fața lui Doru. Braga, la deschiderea capacului începu să-și verse o spumă, aproape imaterială, aceasta se prelinse pe masă, el turnă într-un pahar ce rămase și-o cercetă pe Marina. Ea șterse cu degetul spuma din fața ei, băgă degetul în gură, își aprinse apoi o țigară și rar, chinuit, ca și când avea să-și explice decizia, ca și cum trebuia să argumenteze, ca o vinovată ce pledează celorlalți, cerând îndurare pentru circumstanțele atenuante în care-a săvârșit crima, încercă o introducere „subțire”, anemică și neconvingătoare. Își dădu singură seama de nefirescul situației, se șterse cu ambele mâini pe fustă, gest ce-l face timidul înainte de începerea poeziei, se ridică în picioare, mai sigură pe ea și luă planul adus de Doru. Îl desfăcu.

- N-ai înțeles nimic, nici când am plecat, nici în această lungă convalescență. N-ai înțeles că suntem apropiați prin amintiri de o viață. Sunt convinsă, ținem unul la celălalt, dar nu mai formăm de mult o echipă ! Mă vor blama o întreagă suită de familiști conservatori, îmi vor spune că am o menire de la care n-am cum să abdic, nici cum să mă sustrag, fugind periodic. Doar că noi doi nu mai suntem aceiași, noi suntem două persoane distincte ce-am împărțit o bună bucată de viață, dar aceasta, viața, e una, ni se dă o singură dată și-n orice moment avem liberul arbitru, putem s-o sfârșim împăcați cu noi înșine, sau resemnați. Sunt convinsă că planul tău e dintre cele mai bune, e futurist, e așa cum ți-ai dorit și-ai făcut o viață întreagă, cu casele în care am stat. Va fi o casă construită după tehnologie RFIP, cu cip încorporat GRACE, ușile se deschid numai la apropierea noastră, muzica va fi reglată automat după dispoziția noastră sufletească, etc, etc, etc. Dar nu-ți dai seama că e ceva ce m-a făcut odată să fug ? Nu-ți dai seama că mă condamni fără să am vreo vină, la închisoare pentru restul vieții? Dacă acum mă apuc să-ți explic din nou toată nemulțumirea mea, ne apucă sărbătorile de iarnă, iar eu, am rămas în urmă cu treburile, cu cititul, cu conservele pentru iarnă ! Aici, chiar te-am făcut să zâmbești, dar acesta-i adevărul, iar dacă nu mă crezi, chiar acum, în câteva minute îți prepar un desert „Melba” din compot de piersici făcut de mine, anul trecut ! Păstrează shakerul, e al tău, e din inoxul cel mai bun, cam greu, ce-i drept, că e de la Zepter, dar ia-l cu tine nespălat, poate-or rămâne spori în maiaua de pe fund și-i înmulțești în laborator, dacă vei dori să bei bragă. Eu am aici furnizorul meu, și de mi-oi pune ambiția la încercare, apoi...fac și bragă!

Septembrie 2009

**EDITURA INTOL PRESS
RÂMNICU VÂLCEA, 2015
ISBN 973 96356-3-6**

5 948489 850103